

HET DIERENRIJK
IN BEELD EN WOORD.

DOOR

H. LEUTEMANN.

VOOR DE NEDERLANDSCHE JEUGD BEWERKT

DOOR

PHILOZOÛS.

Met 263 Afbeeldingen, naar de natuur geteekend.

~~~~~  
TWEEDE UITGAVE.  
~~~~~


AMSTERDAM.
COHEN ZONEN.

Tapir.

Rhinoceros.

toe halen kan. Hij is een uitstekend zwemmer, leeft slechts in de water- en moerasrijke wouden van het tropische Zuid-Amerika en is als zoodanig meer water- dan landdier; hij vliegt, als het ware, door het water heen en duikt uitstekend. In zoölogische tuinen kan men ze op warme zomerdagen in de waterbekkens van hunne hokken zien ronddartelen. De volwassen tapir heeft slechts ééne kleur, de jonge daarentegen is bontgeel, gevlekt of bruinachtig zwart gestreept, nog bonter soms dan het jong van een wild zwijn. Men beweert, dat het vleesch van den tapir zeer goed smaakt.

De Indische rhinoceros of neushoorn, die den laatsten naam draagt om den dikken, beenderigen hoorn op den neus, wordt op het vaste land van Indië aangetroffen. Door dezen krachtigen hoorn en den daardoor eigenaardigen vorm van zijn kop, zijne kolossaal dikke huid, waarop geen kogel iets vermag, zijne buitengewone kracht, waarmede hij zelfs tamelijk zware boomen kan omverwerpen, is hij een der eigenaardigste schepselen der hedendaagsche dierenwereld. Zijne pantserachtige huid, die uit groote, over elkander gelegde schilden schijnt te bestaan, geven hem een zoo zonderling uitzicht, dat ik eens iemand bij het zien van een rhinoceros hoorde zeggen: »Dat dier is zeker ziek, dat men het zulke kleeden om het lijf gehangen heeft.» Het zonderlinge van de gedaante van den rhinoceros neemt met den ouderdom toe — de kop bijvoorbeeld krijgt op lateren leeftijd soms zulke gezwellen, dat het dier er zelfs monsterachtig begint uit te zien. Toch is het een tamelijk goedaardig dier en de Engelsche dieren handelaar William Jamrach verhaalt, dat hij meer dan eens dagen lang groote rhinocerossen door dichtbegroeide wouden tot de plaats hunner bestemming gevoerd heeft. Toch komen bij hen tusschen-

beiden aanvallen van groote woede voor. In den zoölogischen tuin te Berlijn werd voor eenige jaren een drama tusschen rhinocerossen afgespeeld. Daar leefde sedert geruimen tijd een groote Indische rhinoceros, een mannetje, met een even groot wijfje in vriendschappelijke eendracht bij elkander, toen op zekeren dag het mannetje plotseling zulk een aanval van woede kreeg en zijn gezellin aangreep, waarbij hij haar zoodanig verwondde, dat men de dieren bepaald van elkaar heeft moeten scheiden. Deze twee dieren zijn, voor zoover ik weet, de eenige, bij wie de hoorn, in gevangen staat, tot volle ontwikkeling gekomen is, terwijl de meeste gevangen rhinocerossen door onophoudelijk wrijven tegen de wanden, verhinderen, dat de hoorns groot worden.
